

ANNOUK THYS – PORSELEIN OP EEN BED VAN KLEI

We zien uiterst breekbare sculpturale texturen. Het lijken fragmenten van een strand aan de vloedlijn, beelden gemaakt met een drone boven de woestijn, een sterk uitvergroete foto van het landschap op de maan, een doorschijnend geworden huid, een stuk verfrommeld papier of de fascinerende werking van vloeibaar deeg dat langzaam stolt in een pan. Het lijkt alsof een diepe zucht een barst in het werk zal doen ontstaan. Hou je adem in en kijk.

‘We wandelen van punt naar punt. We denken dat ons leven coherent is maar dan blijkt het weer volledig vormeloos te zijn. Coherentie is een illusie.’ Dit citaat van beeldhouwer Peter Buggenhout is voor keramiste Annouk Thys zowel toepasselijk op haar leven als op haar werk. Experimenteren staat centraal in haar oeuvre. De inspiratie komt uit de natuur of uit het materiaal zelf. Er is geen uitgekiend plan, geen vooropgezet beeld of vorm, er is alleen het doen en de verbeelding. Annouk Thys zet het creatie proces in gang. Ze wacht geduldig af wat er gebeurt en bouwt traagheid in. Daarna maakt ze keuzes, analyseert ze de dingen en brengt ze een ordening aan. Ze onderzoekt haar werk met haar camera als was het een microscoop.

Voor de tentoonstelling WIT kiest ze voor die werken waarin het toeval een grote rol speelt. Op een bed van klei giet ze porselein. Tijdens het trage droogproces duwt de klei het porselein weg of duwt de klei de bovenliggende lagen omhoog. Er ontstaat een landschap met onvermoede contouren, valleien en golven. De materialen vinden zelf hun weg, ze werken op elkaar in, er is wederzijdse beïnvloeding.

Die manier van werken doet mij denken aan de Michelangelo en zijn verhaal over het vinden van een beeld in de onbewerkte steen. Hij trok naar de groeve, zocht de juiste blok marmer en kapte of bevrijdde het beeld uit de steen. Natuurlijk is kappen een totaal ander maakproces. Het is een ‘krachtdaad’. De manier waarop Annouk Thys het ontstaan van haar werk beschrijft, refereert eerder aan geboren worden. In een brief aan haar, vraag ik hoe zij aankijkt tegen het thema kunst en vrouwelijkheid. En Annouk antwoordt: ‘Het zijn thema’s die me bezig houden: gelaagdheid, netwerken, transformatie en verbondenheid. Maar zijn dat typisch vrouwelijke thema’s? Ik durf me daar niet over uit spreken. Er is het grotere geheel van hoe een maatschappij geordend is, wat we geleerd hebben in onze kindertijd, de normen en de waarden. Kunst is voor mij verbonden aan het laten ontstaan. Niet vertrekken van uit een idee en dat najagen als het enig mogelijke. Mijn vertrekpunt is de materie en ik. Het is een heel persoonlijk verhaal.’